

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιασόμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως εκ κατ'έξοχην παιδικών περιόδων σύγγραμμα, ἀληθώς καρμαχόν εις την χάρον ήμων άσχεσιας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούς καίθεσ.

ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΟΤΕΑ

΄Εσωτερικού: **΄Εξωτερικού;**

Ετησία 8, — ΄Ετησία φρ. χρ. 10, —
 Εξάμηνος 4,50 ΄Εξάμηνος 5,50
 Τριμήνος 2,50 Τριμήνος 3, —

Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην Ιανουαριου μηνός

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ Τ.Ο. 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

΄Εσωτερικού λsz. 20. ΄Εξωτερικού φρ. χρ. 0,20
 Φύλλα κρηγοιούμενων έτών, Α΄ και Β΄ περιόδου
 τιμούνται έκαστον λsz. 25 (φρ. 0,25).

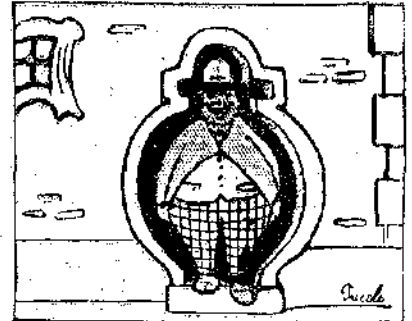
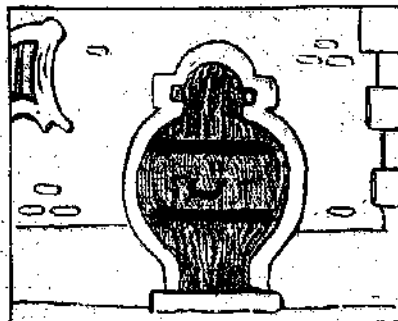
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Οδός Εδριαιίδου άρ. 28, παρά τό Βαρβάκειον

Περίοδος Β΄.—Τόμος 17ος

Έν Αθήναις, 28 Οκτωβρίου 1910

Έτος 32ον.—Άριθ. 47

ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ Κ. ΚΟΙΛΑΡΑ

Τί παράξενο σπίτι άρ-νουδού που έκτισε ο κύριος Κοιλάρης!

Μά γιατί έχει τέτοιο σχήμα ή πόρτα του; Περτέργο! ...

Ά, νά τος ο ΄Ιδιος! Τώρα φαίνεται καλά γιατί έχει ή πόρτα αυτό τό σχήμα! ...

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΓΥΙΟΥ ΜΟΥ Η ΚΙΒΩΤΟΣ ΤΟΥ ΝΩΕ

Τόν παλιό καιρό ζούσαν ένας περιβολάρης με τη γυναίκα του, που αγαπούσαν πολύ τα λουλούδια. Έγκαλλιστρούσαν όλων των ειδών τά άνθη και τά έφεραν εις την αγοράν, όπου ο κόσμος τ' αγοράζε με μεγάλην προθυμίαν, διότι ήσαν πολύ άρωμα, με ζωηρά χρώματα και λεπτότατα άρώματα. Τόν χρόνον εκείνον όμως οι καιροί ήσαν πολύ κακοί διά την γεωργίαν και την κηπουρικήν, ο χειμώνας πολύ βαρύς, χιόνια πολλά, νερά τίποτα και τής νύχτες ξαστεριά και παγωνιές άτελειώτες. Όλοι οι χωρικοί έδυστούχησαν και ο περιβολάρης μας περισσότερο από τούς άλλους.

Κάθε βράδυ έμπρός εις τό φως του λύχνου, τό αντρόγυνο έκλαιε τή μοιρά του και ή γυναίκα με βουρκωμένα μάτια έπολεμούσε να μπαλώση τά παλιά τους ρούχα διά να περάσουν όπως-όπως.

Ανάμεσα στ' αναφυλιτά έλεγεν ή γυναίκα εις τόν περιβολάρη:

— Νά μάς χάριζεν ο Θεός ένα παιδάκι, θά τό είχαμε για παρηγοριά και θά μάς έδιδε θάρρος να πολυμήσωμε τή δυστυχία για χαιτήρι-του. Τώρα κλαίμε

τή μοιρά μας και τίποτε άλλο. Θεέ μου, στείλε μας ένα παιδάκι!

— Ένα-κανένα! άπήνησαν ο περιβολάρης νάχαμε πέντε-δέκα, να μεγαλώσουν, να δουλεύσουν κ' εκείνα για μάς, να μάς γηροκομήσουν.

— Και κανένα κορίτσι; έρωτά ή γυναίκα; Έγώ θέλω και κορίτσια, νάχω συντροφιά στο σπίτι, να μου μεταπιάνουν.

— Μά δε συλλογίζεσαι τά μωρά, τούς κόπους, τά βάσανα, τές άρρώστιας;

— Ίάν μάς τά στείλη ο Θεός, να μάς τό στείλη μεγάλη, έπρόσθεσεν ο περιβολάρης.

Το λάδι του λύχνου έτελειώσε, τό φως έσβυε αιγά-αιγά, έμάχισεν ή γυναίκα τά ραφίματα κ' έπεσαν να κοιμηθούν με την προσευχή να τούς στείλη ο Θεός πέντε-δέκα παιδιά και κορίτσια μαζί, δια μεγαλωμένα και άξια.

Την άλλην ήμέρα τό πρωί όμα έξύπνησαν με τό χάραγμα, ο περιβολάρης έβγήκε να πάη στο περιβόλι του, να τό σκαλίση, να τό ποτίση, να τό περιποιηθή.

Έπράθηξα γραμμή σε μια μεγάλη γιασεμιά, που εκεί είχε τές έλπίδες του, γιατί πάντα ήταν πρώιμη, και τα μωσχοπουλούσε τά γιασεμιά της. Άπλώ-

νονταν σε μια κρεβατίνα μεγάλη, και άποκάτω έκανε μεγάλη σκιά. Είχε γεμίση φύλλα, τώρα που ο καιρός άρχισεν να διορθώνεται και, που και που κανένα μπουμπουκάκι, έως χθές, έφαινετο μέσα στα πράσινα φύλλα.

Άλλά τι ήταν αυτό που έβλεπα τώρα; έχίοντες πάλι τή νύχτα ή ή πρωινή πάχνη έπάγωσε και έφαινετο ή γιασεμιά έτσι άσπρη;

Όχι, ήτον αληθινά γιασεμιά, που ξαφνικά σε μια νύχτα τά άνοιξε τό ώραϊ και μυρωμένο λουλούδι. Τρελλός από χαρά ο περιβολάρης έτρεξε προς τά εκεί για να τά μαζεύση και να πάη ύστερα να ξαφνίση τή γυναίκα του, όταν έμεινε απολιθωμένος και βουβός!

Αυθό μάτια γυαλιστά έρεγγυβολούσαν κάτω από την κρεβατίνα, 'ς τά σκοτεινά και ένα βαθύ μούγκρισμα άνετάραιε τή πρωινή αιωπή.

Άμα του πέρασε ο πρώτος φόβος, τό έβαλε στα πόδια και έτρεξε πίσω σπίτι να πάη τό τούφεκι του να σκοτώση τό παράξενο ζώο. Έγύρισε πίσω και ή γυναίκα του μαζί, εκείνος ώπλισμένος με τό άκκανον όπλον του και ή γυναίκα του με μια μεγάλη άξινά.

Όταν έπληθαζάν και έτοιμάζετο ο περιβολάρης να σκοπεύση, τό ζώον έβγή-

κεν έξω, πολύ ήμερο, και μιλησε με φωνή ανθρωπινή.

— Μη με σκοτώσης άδικα, άφησε με έδω έως το βράδυ και θα γίνω ένα ωραίο παιδί που τόσο έπαινούσατε.

— Έσύ ή άρκοΰδα; λείει ο περιβολάρης και ή γυναίκα του;

— Έγώ, ναι, ο Θεός με στέλλει! μάλευσε τώρα τα γιασεμιά σου και εγώ δεν σε παειράζω.

Έξεθαρεύηκε τότε το ανδρόγυνο και τα λευκά και μυρωμένα λουλούδια έγμισαν την ποδιά της γυναίκας. Έκοψαν έπειτα κλαδάκια πεύκου και έγυρισαν σπίτι των δια να τα περάσουν και να κάνουν μπουκατάκια. Άτελείωτη όμιλία άνοιξαν για το θαύμα της γιασεμιάς και για το θαύμα της άρκοΰδας και εύχαριστούσαν τον Θεόν.

Το τι έσάραξε χρήση εκείνη την ήμέρα ο περιβολάρης, δεν λέγεται. Το βράδυ έγυρισε σπίτι φορτωμένος. Και στον σαγγάρον έπήγε και έπήρε παπούτσια, και στα έμπορικά φορέματα, και στην αγορά φαγώσιμα. Μόνον για το παιδί-άρκοΰδα δεν έπήρε τίποτε, γιατί δεν ήμπορούσε να καταλάβη ποιας ήλικίας θα είνε και ποίου γένους!

Άμα έφθασε σπίτι και έλαφρώθηκε, έπήρε τη γυναίκα του (όλη τη μέρα ήτον κλειδωμένη μέσα, γιατί και ύστερα από την πρωινή όμιλία, την έπιασε μεγάλος φόβος άμα έμεινε μόνη της) και έτραβήξαν κατά τη γιασεμιά.—Είς το λυκόφως διέκριναν κάτι που άκινήθηκε κάτω από τα λουλούδια, και έξεκίνησέν ένα χαριτωμένο κορίτσιάκι έως δώδεκα χρονών, με πολύ έξυπνα μάτια και με έκφρασι διαβολική και πανούργα. ήτο ντυμένη με ένα κανελλωπό φόρεμα και έπιδούσε χροεντικά γύρω των.

— Έγώ είμαι, τους είπεν, ήλθα να σας κάνω συντροφία και να σας μεταπαίνω.

Το έπήραν και το έπήγαν σπίτι και το έβαλαν να κοιμηθή όπως μπόρεσαν καλύτερα.

Την άλλη μέρα, ή γιασεμιά πάλι καταφορτωμένη με άνθη, άλλα στη ρίζα της δυο φειδια μεγάλα ήτον κουλουριάσμένα.

Η ίδια ιστορία της χθές ξανάγεινε, και άμα πάλι το βράδυ έγυρισε φορτωμένος με φωνία ο περιβολάρης, ένα άγόρι και ένα κορίτσι τον έπεριμεναν κάτω από τη γιασεμιά.

Το σπίτι τους ήτον στενόχωρο τώρα, δεν ήξευρε το ανδρόγυνο πως να οικονομή τα πράγματα, χωρίς να λογαριάσωμε ότι και κάθε παιδί είχε και τα ίδια του φυσικά, παρμένα από το ζώο που έβγήκε.

Και το κακό έπροχώρησεν ακόμη, γιατί και ένας λυκος ήλθεν, και μια τίγρις και ένας έλέφας (μά μικρός) και το τι έγενόταν πλέον ε' εκείνο το σπιτικό

δεν λέγεται, γιατί όχι μόνον δουλειά δεν έγινετο και βοήθεια, άλλα κ' έμπορευματο στο κάθε τι και καυγάδες και μαλώματα.

Και ένθ, σπάνιο πώγμα, το αντίσμα της γιασεμιάς ακολούθησαν και τ' άλλα άνθη, ένθ τα άλλα περιβόλια και οι άλλοι κήποι δεν είχαν τίποτε, και ο περιβολάρης έκανε τη τύχη του, το έξοδον όλων αυτών των παιδιών που έφύτρωναν κάθε μέρα σαν μανιτάρια, του έτρωγαν κάθε κέρδος!

(Έπειτα το τέλος) ΦΑΚ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΧΕΙΜΕΡΙΝΑΙ ΑΘΗΝΑΙ

Άγαπητοί μου,

ΠΟΛΙΣ μας ανέλαβε την χειμερινή της όψιν. Την «φθινοπωρινήν» θα διορθώσουν ίσως οι ακριβολόγοι. Άλλα το ίδιον δεν είνε; Ό,τι γίνεται τώρα, δεν θα εξακολουθήση να γίνεται ως που νάρχισι, πάλιν το καλοκαίρι; Ό χειμών που έρχεται δεν θαλλάξη τίποτε

από την ζώνη του φθινοπώρου που έπροχώρησε. Μόνον όταν θα πιάση το μεγάλο κρύο, θα έρημωθούν και οι βράδυνοι περιπατοί, που τώρ' ακόμη είνε γεμάτοι. Άλλ' οι άνθρωποι έφόρεσαν τα χειμωνιάτικα των, τα έπανωφόρια των. Μόνον μερικά παιδιά βλέπω ακόμη με τα καλοκαιρινά, άλλ' εύχομαι να μη τους κοστίση ακριβά αυτή ή τόλμη. Έ, ο βορρής δεν χωρατεύει, και ή μαμμά που φωνάζει «το καυτό σου!» δεν έχει καθόλου άδικον...

Άρχισαν γιανάκαλα τα Σχολεία. Πρωί, μεσημέρι, βράδυ, οι δρόμοι των Άθηνών γεμίζουν από παιδιά και κορίτσια, που πηγαινούν ή γυρίζουν με τα βιβλία των. Η διασκεδάσις τώρα για σας δεν είμπορεί να είνε καθημερινή. Είνε ο καιρός της εργασίας, της μελέτης, των «καθηκόντων»... Μόνον τας Κυριακάς και τας έορτάς θα έχετε και σεις το δικαίωμα να... μιμηθήτε τους μεγάλους, να υπάγετε εις καμμίαν έξδρομήν, εις καμμίαν απογευματινήν, εις καμμίαν συναυλιαν, εις καμμίαν παράστασιν θεάτρου ή κινηματογράφου.

Φαίνεται, άλλθθεια, ότι ή κυριώτερα διασκεδάσις αυτών των χειμώνα εις τας Άθηνας θα είνε ο κινηματογράφος. Μόλις έκλεισαν τα καλοκαιρινά θεάτρα—τα όποια, χάρις εις τας τένας των,

ήμπορέσαν να κρατήσουν έως τα μέσα Οκτωβρίου,—άμέσως άνοιξαν οι κινηματογράφοι. Πέντε «λειτουργούν» όλονέν, και θα προστεθούν ακόμη άλλοι δυο. Είς την οδόν Σταδίου δεν έμεινε ξένοικο μαγαζί, που να μη μεταβληθή εις αίθουσαν κινηματογράφου. Κάθε δεκά βήματα θα ίδητε το βράδυ μίαν φωτεινήν γυρλάνταν πολύχρωμην, μίαν βιτρίναν είκονοστολίστην, μίαν θύραν με βελουδινα παραπετάσματα, και θακούσετε από μέσα ήχος πιάνου ή όργανέτου. Ένας δε μικρός ύπηρέτης θα σας σταματήση και θα σας βάλη στο χέρι το πρόγραμμα της ήμέρας.

Από τους επτά αυτούς κινηματογράφους, που συναγωνίζονται τώρα, δυο-τρεις θα μείνουν βέβαια όλον τον χειμώνα. Θα έχετε λοιπόν να περνάτε ώρα-ώρα τα έορτινά σας απογεύματα. Διότι δεν είνε άσηχημ διασκεδάσις ο κινηματογράφος. Είς τας Άθηνας μάλιστα έχει μεγάλην πέρασιν, πολλούς θιασώτας, και κοντεύει να εκτοπίση το άληθινόν θεάτρον. Είνε περιττόν να σας ειπώ, ότι οι θερμότεροι θιασώται του είνε τα παιδιά. Όχι μόνον έδω εις τας Άθηνας, άλλα και εις όλον τον κόσμον...

Διά τα θεάτρα των «μεγάλων» δεν ενδιαφέρεσθε—τουλάχιστον τον χειμώνα που δεν σας είνε τίσον εύκολον να πηγαινάτε. Άλλ' ούτε διά το θεάτρον των μικρών θα σας όμιλήσω, διότι... δεν υπάρχει. Είνε, άλλθθεια, μεγάλη έλλειψις διά τας Άθηνας, να μην έχουν έν χειμωνιάτικο θεατράκι διά παιδιά, που να διδχ δυο-τρεις φορές την έβδομάδα απογευματινάς παραστάσεις με πρόγραμμα κατάλληλον. Η τουλάχιστον ένα καλόν θεάτρον—παιδικόν πάντοτε ένοείται.—άνδρεικέλλον ή νευροσπάστων, ένα Καραγκιόζην, ένα Φασουλήν. Άλλ' ως έλπιδωμε ότι και ή έλλειψις αυτή θα πληρωθή. Άπ' όλα σιγά-σιγά αποκτούν αι Άθηναι. Δεν είμπορεί να μην αποκτήσουν μίαν ήμέραν και το παιδικόν των θεάτρον.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΓΚΙΩΝΗΣ

Στο κυπαρίσι άκούε το γκιάνη κώς κλαίει και πικρά λαιψί; Όι τι κακότυχο πουλί, το βασανίζουν πόνοι.

Της νόκτας ψάλτης θλιβερός με τί φωνή του λήλη φέρνει στο κυπαρίσι εκείνο 'μπρός πικρό καρπάνο τον δέρνει.

Άκου; γκιάν, γκιάν, το λάλημά του! Όι τι παράξενη φωνή! Όποιος ε' άκούει, συμπνοεί, τέτοιο κέλάδημα θανάτου.
ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΟΡΑΪ'ΗΣ

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL.)

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

Περίληψις των προηγουμένων:—Επί της μεγάλης οδού του Διντε μία άμαξα τρέχει από ενθρος, οδηγουμένη από τον τυρολέσον Φράντς και φέρουσα τον Λονδοβίτων Κορμάν, τον Τιάρκον και τον μικρόν Βασιλέα της Ρώμης, τον άστονον άνηράσαν από τους Αυστριακούς και οδηγόν τώρα εις το Παρίσι. Άλλ' έξαινα, καταμεσής του δρόμου, διακρίνον ένα μαθρον όγκον και διαοίονουν οι Αυστριακοί, εννοήσαντες την άρμαγήν, τους έκαμαν απόφραγμα. Η άμαξα σταματή και ο Κορμάνς φωνάζει τους φίλους του.

Οι ίππεις οι καλύτεροις περί της άμάξης συνθηροίσθησαν εις την πρόσκλησιν του άρχηγού των και συνδιασκεψήθησαν.

Διά να επιστρέψουν όπισω, ούτε λόγος. Άπό το ένα μέρος του δρόμου, ήτο ο ποταμός από το άλλο, κρημνοί και βάραιρα, όπου ήτο τρέλλα να ριψοκινδυνεύσουν. Κατ' ανάγκην λοιπόν έπρεπε να τραβήξουν εμπρός.

Έξαινα ο Τιάρκος, ο όποιος είχε προχωρήση με προφύλαξιν διά να ιδή καλύτερα τι ήτο εκείνο το άμπόδιον, ήρχισε να φωνάζη προς τους συνωμότας ότι ήμπορούσαν να πλησιάσουν. Έκεινοι προσέτρεξαν.

Δεν υπάρχει κίνδυνος! τοίς είπεν ο νεαρός βορρής τ'άμαξια που μας φράζουν το δρόμο είνε άπλουσάτα τροχόσιπα Άτσιγγάνων!

Είσαι βέβαιος; ήρώτησεν ο συναγματάρχης.

Βεβαίωτατος! απεκρίθη ο Τιάρκος τι διάβολο! τα τροχόσιπα των Άτσιγγάνων να μη γνωρίζω, αφού μέσα ε' αυτά έμεγάλωσα;

Ναι! μα τι γυρεύουν εκεί, μέσ στη μέση του δρόμου;

Αυτό δεν το ξεύρω, συναγματάρχα μου, αλλά θα το μάθω άμέσως!

Χωρίς να πάρη την άδειαν του αξιωματικού, ο Τιάρκος έπροχώρησε τρέχων έως το πρώτον άμαξόσιπιον, και ήρχισε να κτυπά δυνατά με τον γρόνθον τα φύλλα του μικρού παραθύρου.

Ε! ποιος είνε;

Άνοιξε μου!

Το παράθυρον ήνοιγθη επί τέλους και έπρόβαλεν έν πρόσωπον κτηνώδες, με

ογόφυρα μαλλιά και κατακόκκινα μάτια.—Ο Καμάνιος! άνέκραξεν έκπληκτος ο Τιάρκος.

Ναι, μάλιστα, είμαι ο Καμάνιος, υπέλαθεν ο βορρής με θυμόν. Τι με θέλεις; Δεν μου άρέσει να μου κτυπούν όταν κοιμούμαι, και κόπιασε στο...

Ο Τιάρκος διέκοψε τον Άτσιγγανον με δυνατά γέλια.

Χά, χά, μα δεν γνωρίζεις λοιπόν το παιδί του βασιλέως Βοδόγ;

Ός διά μαγείας, το άγριον πρόσωπον του Καμάνιου ήμέρωσε άμέσως έχάθη από το παράθυρον και μετ' όλίγον παρουσιάσθη εις την κορυφή της μικράς κλίμακος, ή όποια ώδήγει εις το τροχόσιπιον.

Άλήθεια είσαι σύ;... εφίθηρισε, δυσκολευόμενος νάναγνωρίση εις τον ώραιον εκείνον νέον το παιδί που ήξευρεν άλλοτε.

Άλλ' ο νέος έτραβήξεν από το στηθός του το μετάλλιον, το όποϊον δεν είχε βγάλη από την ήμέραν που του το έφόρεσεν ο Βοδόγ, και το έδειξεν εις τον Άτσιγγανον.

Ο Τιάρκος! άνέκραξεν άμέσως αυτός είσαι ο Τιάρκος;

Ναι, καλέ μου Καμάνιο, είμαι ο Τιάρκος.

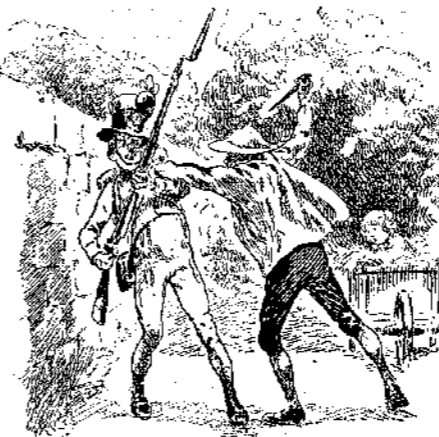
Οι Αυστριακοί!

Κραυγαί άγανακτήσεως και φόβου διέκοψαν την συνομιλιαν των δύο φίλων. Ένας από τους συνωμότας έφθασε καλύτερον και φωνάζων:—Οι Αυστριακοί! Οι Αυστριακοί! Μας κυνηγούν!... Τώρα είνε στην κορυφή του λόφου!... Σ' ένα τέταρτο θα μας φθάσουν. Να φύγωμε!... Κάμπετε τόπο! για τ'όνομα του Θεού, τόπο!...

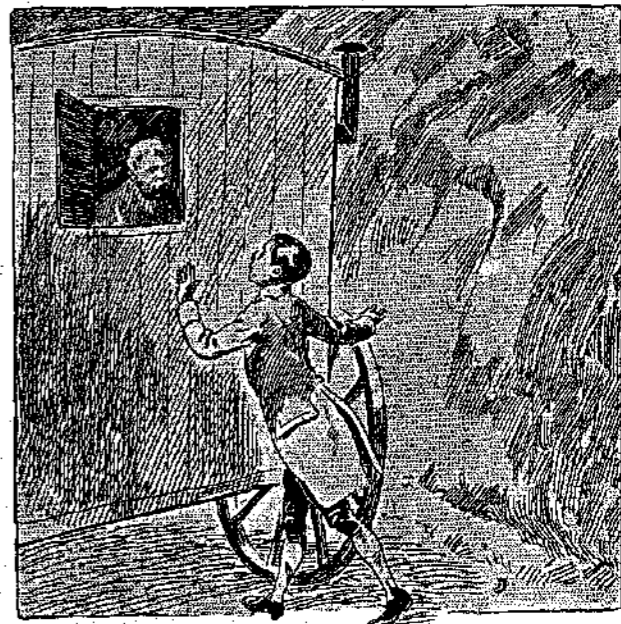
Άλλ' ο Τιάρκος, άν και ήκουσε καλά την είδησιν, δεν έκινήθη.

Μά δεν κατάλαβες λοιπόν; έξηκολούθησε να κραυγάη ο άξιωματικός, μάς κυνηγούν!... μάς έφθασαν.

Καλώς να έλ-

«Πάψε λοιπόν, άδιάκρετε!» (Σελ. 376, στ. γ')

»Δεν γνωρίζεις λοιπόν το παιδί του βασιλέως Βοδόγ;...» (Σελ. 383, στ. 6'.)

τόν δρόμον και ή άμαξα δέν ήμπορούσε νά περάση. Τότε παρουσιάσθη ο Καμάνιος. Χωρίς λέξιν, έσκυφεν, έγώθη από κάτω, και με μίαν μόνον προσπάθειαν τού ρωμαλέου του σώματος, μετεκίνησε τόν βαρύν τροχόσπιτον κ' έλευθέρωσε τόν δρόμον.

Η ακαριαία εξηφανίσθη θρομαία έν τώ μέσω κονιορτοστροβίλου. Καί οι άλλοι ίππεις εκρόβησαν με τούδε ήππους των είς τήν χαράδρον, ή οποία εύρίσκετο πρὸς τερικτέραν τού δρόμου.

Μετ' όλίγον, ο Κορμάς και ο Τίρκος, κρυμμένοι όπισθεν από τήν παραθυράκι τού άμαξόσπιτου, είδαν τούς ούσσάρους τής φρουράς έπερχομένους όλοταγώς. Θα είλκυε τήν προσοχήν των τó άμαξόσπιτον και θα τούδε ήρχετό ή ιδέα νά τó επισκερθεύη.

Εύτυχώς τίποτε! Οι ούσσάροι έπερασάν ως θέλλαν. Καί ο άξιωματικός των, δείχνων με τó άκρον τού μασιγίου του τήν μακράν φεύγουσαν άμαξαν, τούς εφώναξε:

— Θάρρος, παιδιά! Τούς τσάκωσα με!

— Όχι ακόμα! είπεν ο Τίρκος σπρεσόμενος περιχαρής πρὸς τόν Κορμάν, άρνού έπέρασαν οι ούσσάροι.

Επειτα ήρώτησεν:

— Είδατε εκείνον τόν μονέφθαλμον, που διευθύνει τήν καταδίωξι;

— Ναι! κάπου είδα αυτό τó μούτρο...

— Είνε ο κόμης Νάιπεργι.

Τότε ο Βασιλεύς τής Ρώμης, ο όποιος ήκουε τήν συνομιλίαν, είπεν:

— Εγώ δέν αγαπώ τόν Νάιπεργι!

— Ένοια σας, Μεγαλειότατέ, απειρίθη ο Τίρκος, και άν εξακολούθησεν νά τρέχη έτσι, θαρχήσωμε πολύ νά τόν ξαναδώμε!

Πολύτιμος φίλος

Ενώ οι συνωμότες ανεπαύοντο από τούς κόπους των και τήν αγώνιαν τρώων όραν, ο Καμάνιος δέν έχανε τόν καιρόν του.

Εύτυχώς που επανεύρεσε τόν θετόν υιόν τού πρώην βασιλέως του, τού μακαρίτου Βοδδύ, έστήσεν είς μίαν έρημον πλατείαν έν τώ μέσω μικρού δικουλλίου, μίαν τραπεζάν, τήν όποιαν εφορτώσε με τά καλλίτερα τού φαγητά, και κατόπιν επαγγέλλεν είς τó άμαξόσπιτον δια νά προσκαλέσθ τούς ξένους του είς τó γεύμα.

Η πρόσκλησις έγινε δεκτή μετά χάρες από όλους. Διότι και ο Κορμάς, με όλος του τής ανησυχίας, έπεινούσε πολύ, και ο Βασιλεύς τής Ρώμης δέν επήγγαλε βέβαια παρα κάτω.

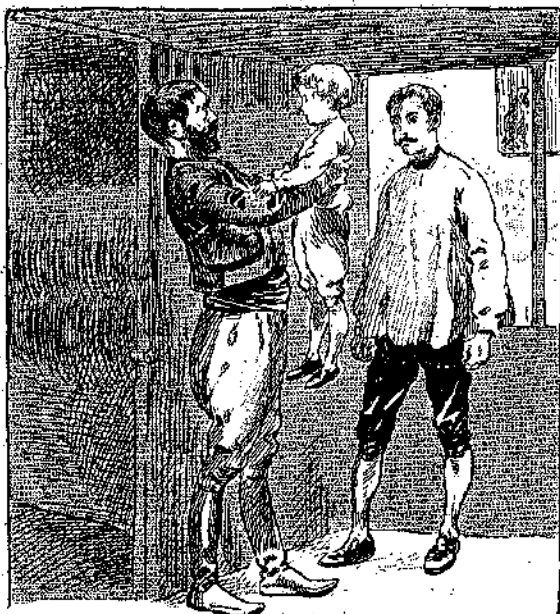
— Έδώ μαρέσει νά τρώω καλλίτερα, ανέκραξεν ο μικρός, παρά στην τραπεζάκια τού παλακοκαλατιού τού πάππου!

Είς τήν αναφώνησιν αυτήν τού παιδίου, ή όποία απεκάλυπτε με μίαν λέξιν τήν ταυτότητά του είς τόν Καμάνιον, ο συνταγματάρχης έρριφεν ανήσυχον βλέμμα πρὸς τόν Τίρκον, άλλ' αυτός έβαλε τó χέρι του είς τόν ώμον τού γιγαντοσώμου Ατσιγγάνου και είπε καθαρά πρὸς τόν άξιωματικόν:

— Δέν είνε ανάγκη, συνταγματάρχα μου, νά έγώ με μυστικά από τόν Καμάνιον. Έγγυώμαι γι' αυτόν όπως γιά μένα τόν ίδιον, δέν είν' έτσι, φίλε μου;

Τό άγριον πρόσωπον τού Ατσιγγάνου εφωτίσθη από μίαν λάμψιν καλωσύνης και άφοσιώσεως, και με τόνον τού όποιου ήτο έδύνατον ναμφισθητήσθ κανείς τήν είληκρινειάν, ανέκραξεν:

— Ο Τίρκος είνε παιδί τής φυλής μας, φορεί τó φυλακτό τού βασιλέως Βοδδύ, είνε λοιπόν ισός, δ, τι έχω δικό του

«Τó μπαμπά σου τόν έλέγαμε Μεγάλο Βοημό!» (Σελ. 384, στ. γ')

είνε και οι φίλοι του είνε και φίλοι μου! — Εύχαριστώ, καλέ μου Καμάνιο, είπον συγχρόνως οι δύο συνωμότες, θλίβόντες θερμοώς τάς χείρας τού νέου των συμμάχου.

Βλέπων αυτήν τήν σκηνήν και έννοών ότι ο άγριαύθρωπος εκείνος, τόν έποιον είς τήν αρχήν αρκετά εφοβήθη, ήτο και αυτές φίλος, ο μικρός Βασιλεύς επροχώρησε πρὸς αυτόν και είπε:

— Κ' εγώ, κύριε, σάς εύχαριστώ και σάς αγαπώ!

Οί άφελείς αυτοί λόγοι συνεκίνησαν βαθύτατα τόν τραγόν εκείνον άνθρωπον, ο όποιος υπό τó βήναυσον εξωτερικών έκρυπτε, φαίνεται μεγάλην εύαισθησίαν. Έσώχωσε τόν μικρόν Βασιλέα με τάς ρωμαλέας χείρας του, και δίδων νά έννοήσουν με μίαν λέξιν ότι έμάντευσε με ποίον

είχε νά κάμω, ανέκραξε: — Μεγαλειότατε! τó μπαμπά σου τόν έλέγαμε Μεγάλο Βοημό! είμαι έτοιμος και τó πετσι μου νά δώσω γιά σένα!

Ο Καμάνιος έμαλλε ναποδείξει μετ' όλίγον ότι αυτά που είπε δέν ήσαν μάταια λόγια...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. ΤΟ ΘΗΡΙΟΤΡΟΦΕΙΟΝ

Μετά τó γεύμα, ο Κορμάς παρεκάλεσε τόν Καμάνιον νά καθήσθ και αυτός είς τó τραπέζι, δια νά συζητήσουν και οι τρεις περί τού πρακτέου.

Βεβαίως δέν εύρίσκοντο άκόμη εκτός κινδύνου. Χάρης είς τó στρατήγημα τού Τίρκου, απέλαμβάνον τώρα μιάς στιγμής ήσυχίαν, οι ούσσάροι όμως τού Νάιπεργι θα είχον φθάση ήδη τήν άμαξαν, θα είχον ιδή τó λάθος των και θα επέστρεφον. Οι φυγάδες είχον νά διασχίσουν όλοκληρον τήν Αυστριαν πριν νά φθάσουν είς τήν Έλβετιαν, είς τήν Ιταλίαν ή είς τήν Γαλλιαν, τάς τρεις χώρας όπου ο Βασιλεύς τής Ρώμης επεριμένετο.

Έν πάση περιπτώσει, τά σύνορα θα εφυλάσσοντο, οι δέ άπεσταλμένοι τού Μέντερνιχ, πολυαριθμότεροι ήμέρα τή ήμέρα, θα περιέτρεχον όλα τά μέρη καταζητούντες τόν μικρόν Βασιλέα.

Νάναπτύξουν μεγάλην ταχύτητα και νά φύγουν πρὸ τρώων διωκτών, δέν θα ήτο πλέον δυνατόν. Προτιμότερον νά εκρούπτοντο δι' όλίγον καιρόν μετρημισμένοι είς κανέν χωρίον τής Στυρίας ή τών τυρολικών Αλπεων και εκείθεν νά επροχώρουν βραδέως άλλ' ασφαλώς πρὸς τήν Γαλλιαν.

Η γνώμη αυτή έρριφθη υπό τού Τίρκου, ο συνταγματάρχης όμως, ανησυχών περί τής τύχης τής συζύγου και τού μικρού υιού του, ήτο μάλλον τής ιδέας νά εξακολουθήσουν τόν δρόμον των και νά φθάσουν όσω τó δυνατόν ταχύτερον είς κανέν μέρος, όπου θα ήμπορούσαν νά παραδώσουν τόν Βασιλέα τής Ρώμης είς χείρας πιστών φίλων τού Ναπολέοντος.

Τίς ο Καμάνιος εκήτησε τόν λόγον. — Κύριοι, τούς είπε, σάς έδωσα τó λόγο μου νά σάς βοηθήσω. Ίδου λοιπόν τί σάς προτείνω. Όταν με απαντήσατε, εγώ επήγγαλα στη Βιέννη με όλο μου τó θηριοτροφείο.

— Πώς; έχεις και θηριοτροφείο; ήρώτησεν ο Τίρκος. — Ναι, φίλε Τίρκο, απειρίθη ο Ατσιγγάνος με υπερηφάνειαν εκληρονόμησα ένα γέρο ξάδελφό μου, που είχε φέρη από τήν Αφρικην πολύ ώραία ζώα αγοράσα κ' εγώ μερικά με τας οικονομίας μου... τελοςπάντων, νά μή σάς τά

πολυλογώ, έχω τώρα τρεις τίγρεις, ένα λεοντάρι άρσενικό, ένα θηλυκό, έξη λεοπαρδαλές, δύο θαινες και ένα θαιμάριο έλέφαντα, τόν Τόμπυ.

— Μπράβο! εσύ, βλέπω, επρόδουσε! είπε με θαυμασμόν ο πρώην γιδμαξάς τού Βασιλέως τής Ρώμης, και πού είνε τά θηρία σου;

— Απέχω από τó χωριό Πούκενδορφ, δυό μίλλια από 'δώ. Άφισα εκεί, πέρα τάρμαξια με τούς ανθρώπους μου και επράθηξα εγώ γιά τή Βιέννη. Έπρεπε, βλέπτε, νά πάω μπροστά, γιά νά ιδώ πού θα έβαλα τά ζώά μου και γιά νά πάρω άδεια νά δώσω μερικά παραστάσεις με δαύτα... Άλλά δέν βιάζομαι καθόλου. Μιά που είσθε κρυμμένοι στο άμαξόσπιτό

μου, γιὰτί δέν μένετε; Άντι νά πάω στη Βιέννη, τραβώ γι' άγάπη σας κατά τή Γαλλιαν από Λιντς, Ζνάιμ, Όλμουτς, Σάλτσμπουργ. Δίνω 'ς όλες αυτές τας πολιτείας παραστάσεις, και επειδή παντού γνωρίζουν τó θηριοτροφείο τού Καμάνιου, κανείς βέβαια δέν θα υποπτευθῆ νά έλθῃ νά φάξῃ στ' άμαξία μου γιά σάς. Έτσι είνε πολύ καλλίτερα, παρά νά γυρίζετε ετούς δρόμους μονάχοι, χωρίς πασσαπόρτι, χωρίς άδεια, στη διάκρισι τού πρώτου χωροφύλακα που θα σάς άπαντήσῃ.

Η πρότασις τού θηριοδαμαστού ήτο πολύ λογική, πολύ φρόνιμη, και οι συνωμότες έσπευσαν νά τήν δεχθούν με εύγνωμοσύνη. Όσον δια τόν μικρόν Βα-

σιλέα, αυτός δέν εκρατειτό πλέον από τήν χαράν του, συλλογίζόμενος ότι θα εταξείδευε μαζί με όλα εκείνα τά θηρία, τά όποια απηριθμήσαν πρὸ όλίγου.

Η άπόφασις έγινε. Τό άμαξόσπιτον θα έγύριζεν άμέσως είς τó Πούκενδορφ πρὸς συνάντησιν τού θηριοτροφείου, και εκείθεν θα εξηκολούθει μαζί του τó ταξείδιον, κατά τó δρομολόγιον, τó όποιον είχε καταστρώσῃ ο Καμάνιος.

Όταν συνηθροίσθησαν όλοι είς τó άμαξόσπιτον, ο Τίρκος ήρώτησε τόν θηριοδαμαστήν:

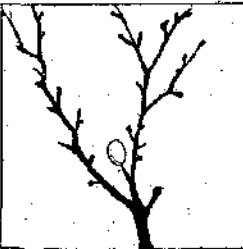
— Έχεις στην κασέλα σου τσιγγάνικα ρούχα, Καμάνιο;

(Έπειτα συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

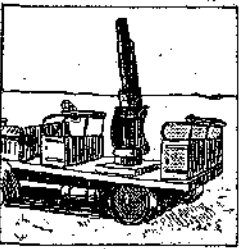
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Βάτος που κάμνει αυγά

Ο κ. Μπράτλεϋ, είς τó Σχάφφорт τής Άγγλιας, εύρεν είς μίαν βάτον έν αυγόν κερφωμένον είς έν αγκάθι! Φαίνεται ότι τó πουλι επρονούσεν άνωθεν τής βάτου, και, βιάζόμενον νάπαλλαχθῆ τού φορτίου του, άφισε τó αυγόν, τó όπολον έπεσεν επάνω είς τó αγκάθι.

Νέον όργανον καταστροφής

Η εικόν αυτή παριστά τó νέον τηλεβόλον, τó όπολον έπανόηθη έσχατως είς τήν Γερμανίαν, δια νά βάλλῃ κατά τών αεροστάτων και τών αεροπλάνων έν καιρώ πολέμου. Στηρίζεται επί άμάξης αυτοκινήτου και τó στόμιόν του είνε έστραμμένον πρὸς τόν ούρανόν. Καί είς τήν Γαλλιαν επίσης έχουν προνοήσῃ περί τούτου όπλου.

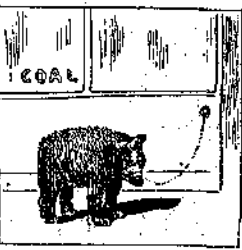
Ο νέος Διογένης

Όνομάζεται Χάυ και κατοικεί είς τά περιχώρα τού Ουέλλινγκτων, είς τήν Νέαν Ζηλανδίαν, μέσα είς ένα πελώριον βαρέλι μπύρας. Λέγει ότι περῶ θαιμάσια εκεί-

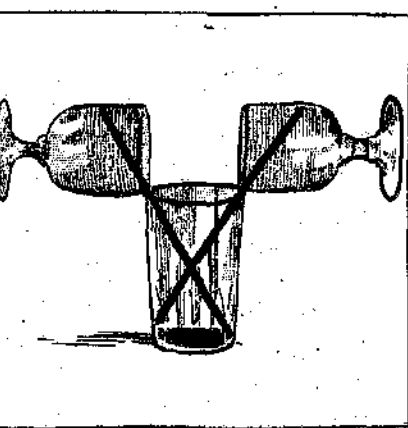
μέσα και ότι δέν θαντήλλασε τήν κατοικίαν του ούτε με τó ωραιότερον μέγαρον τού κόσμου!

Άρμιος αντί σκύλου

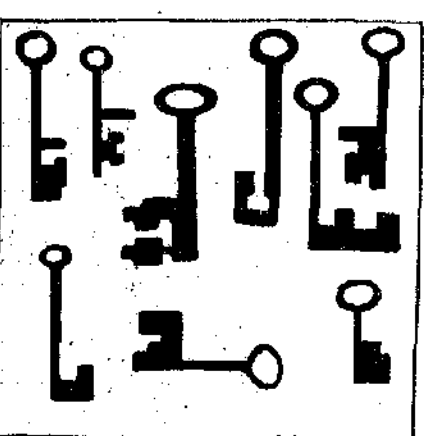
Είς τó Σινκάγον, ένας έμπορος έχει είς τó μαγαζι του, τó όπολον είνε και ή κατοικία του, μίαν μαύρην αρκούδαν αντί φύλακος σκύλου. Φαίνεται ότι τó ζώον αυτό εκτελεί τά καθήκοντά του με ζήλον, εύφύλιαν και πίστιν σκύλου άληθινού. Άλλοιμονόν είς τούς κλέπτας, οι όποιοι θα εζόγυναν κατά 'κειθε!..

Παιγνιον Ισορροπίας

Πάρετε τρία πατήρια, βάλετε μέσα είς τó ένα δυό μολυβδοκόνδυλα αρκετά μακρού, και τοποθετήσατε τά άλλα δυό πατήρια όπως δείχνει ή εικόν. Τό σύνολον θα ίσορροπήσῃ.

Πρόβλημα

Αυτά τά έννέα κλειδιά που βλέπετε, είνε τά κλειδιά τής γαλλικής πόλεως Αιλλής (Lille). Πρόκειται νά τά τοποθετήσετε όύτω πως, ώστε δια τών κενών των νά σχηματισθῆ ή λέξις LILLE με λευκά κεφαλαία γράμματα.

Άήλωσις: Κάθε συνδρομητής, άγοραστής ή αναγνώστης τής Διαπλάσεως, από τας Άθήνας, τάς Έπαρχίας και τó Έξωτερικόν, είμπορει νά στείλῃ τήν λύσιν τού άνω Παιγνίου είς τó γραφεϊόν μας (38, δδός Εωριπίδου), συνοδεύων τήν άποσταλήν του με μίαν δεκάραν ή με ένα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τά όνόματα όλων τών λυτών θα δημοσιευθούν. Αναλόγως δε τού ποσού τó όποτον θύποτελεσθῆ από τά δεκάλεπτα, θα έγγραφώμεν και πάλιν δια κλήρου μερικους λύτας ως συνδρομητάς τής Διαπλάσεως δεκάραν, τόν πρώτον κληρωθήσομενον δι' έν έτος, τούς δε λοιπούς δι' έξαμηνίαν ή τριμηνίαν. (Έάν κληρωθῆ συνδρομητής, ή συνδρομή του θα παραταθῆ).

Λύσις τού Παιγνίου τού 45ου φυλλαδίου

Βύρων, Αισχύλος, Ραδάμανθυς, Καλυψώ, Θάλαια, Άρήτη, Τρίτων, Κλωθώ, Φειθιάς.

18ος τόν Ο... δηγών του

Συνδρομή του, Κρη Β

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΕΛΠΙΔΑ

Βρέθηκα 'ο ένα δάσος δλομόναχη. Ήταν δάσος μαύρο και σκοτεινισμένο. Ο άνεμος άγιος φυσούσε κι' έπνιγε με την βοήθη του τα μουγκρίσματα των θενών. Τα δένδρα σφικταγκυαλισμένα δεν μ' άφιναν να ιδά ούτε μιά γωνιά τούρανοβ. Έτρεμα. Νόμιζα πως ήμουν χαμένη.

Έξαφνα άνοιγουν τα δένδρα. Ένα φως γλυκό χάνεται μέσα 'στο σκοτάδι και βλέπω έμπρός μου μιά κόρη ώραιά, έναν άγγελο. Τα ξανά μαλλιά της ήταν χυμένα στους ώμους της και τα μάτια της τά γαλάνα είχαν μίαν έκφραση ούρανια. Γονάτινα μπροστά της.

«Ποιά είσαι, κόρη ώραιά,» με φωνή δειλή την άωτησα. «Ελπίδα με λένε,» μου είπε, και ή φωνή της γλυκειά σαν μελωδία άντηχησος γόρω. «Έλα μαζί μου, έλα να φύγωμε απ' το σκοτάδι, θα βρής κοντά μου την εύτυχία.»

Με πήρε απ' το χέρι. Αισθάνθηκα πως έφευγα απ' τον κόσμο, άνέβαινα ψηλά! Ήταν γαλάσιος εκεί πάνω ο ουρανός και φως ατέλειωτο. Άγγελοι γόρω μου πετούσαν και μιά άρμονία ούρανια σκόρπιζε το τραγούδι τους.

Κι' όλο άνέβαινα, άνέβαινα πιασμένη από το χέρι της Έλπίδας... Τί χαρούμενη πού ήμουν κοντά της! Είχα ξεχάσει όλον τον φόβον μου στο μαύρο δάσος.

Εκεί πέρα, ψηλά, έβλεπα τον τόπο τον εύτυχιμένο. Μά έξαρνα μ' άφινει ή άπιστη και φεύγει, χάνεται μακριά μαζί με τάλλα άγγελούδια.

Ζαλισθηκα κι' έλεισα τα μάτια μου. Όταν τάνοιξα ήμουν πάλι στο μαύρο δάσος, τό σκοτεινό.

Η ψευτρα ή Έλπίδα μ' έγέλασε και μ' άφησε. Μά πάλι έξησα κοντά της ώφες εύτυχιμένες.

Κρητικοπούλα

ΤΟ ΞΥΠΗΝΗΜΑ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Ο ουρανός άρχισε ν' άσπρίζει και να τό γλυκοχάραμα της αύγης. Στην πεδιάδα οι κορυδαλοί άνεβαίνουν τραγουδώντας έμπρός στον ήλιο. Στις περιτοφωλές, τα [περισσότερα γλυκομυλόν με μιά φωνή ζωστή και βαθεία. Ένας πετωμένος άφηνος την καθήστρα του, τινάζε τα φτερά του και στέκοντας άνηφορμένος στα πιανά του δάκτυλα, άφίνει ένα περήφανο κικρισμό, στο όποιον άλλοι έκοιοι πεταίνου της γειτονιάς άποκρίθησαν ό ένας ύστερα από τον άλλο. Στο γύρω τους ή δονήδες κατεβαίνουν με όφος σοβαρό και με τό στερεότυπο κούνημα του κεφαλιού απ' τον φεγγίτη της χοραιοθήκης, μιά γάτα με την πονηρή μύτη της έξετάζει και καρτσαί με μισοκλειμένο μάτι τό ξύπνημα των πουλιών.

Στήν παλιά κοντάχονδρη έκκλησία, της οποίας ή τόνος μεγάλες φλαμουγιές σκιάζουν τον θολό τό νάρθηκα, ή κομπάνα κτυπά με μιά φωνή άγρη και καθάρια, έννεά κτυπήματα καλοεχωρισμένα, ύστερα ένα σωρό κωδονοχρυσίες λυγρές. Άκούω τά βελάσματα που άνίγονται και τά ποδοκτυπήματα της όπλης στον στάβλο. Ένας άλωνιστής άρχισε να άλωνίζει στο βάθος της αιταποθήκης και ό βοσκός τυλιγμένος στην κάπα του, κατεβαίνει στο δρόμο φυσώντας τη φλογέρα του, και από κάθε θύρα άμαξάδες, γυδοπρόβατα, άγελάδες και μουσάργια προβάλλον με ύβρυβο. Νά τό ξύπνημα και ή ζωή.

(Μεταφρασις) Φλογέρα του Βασιληά

ΤΡΕΧΑ ΒΑΡΚΟΥΛΑ...

Τρέχα, βαρκούλα πεταχτή... κιό γρηγορα να φθάσω 'κει πέρα 'στο έρημο νησί, άπόσταση εις τό καιρά, (λάρνω, δλο λάρνω απ' τό πρσι) πάρε να ξαποστάσω!

Τρέχα, βαρκούλα, χαρωπά και πια μη γυρίσης. Πίσω εινε ό κόσμος, ή ψευτιά, έμπρός ή άγάπη, ή εμποριά. Τρέχα, βαρκούλα! Στη χαρά με πές τώρα! Μη άργήσης!

Τρέχα, βαρκούλα! Έβνε εκεί τό μαγικό καλάσι, που μιά φορά κι' ένα καιρό νεράιδες σήγαννε χορό, κι' έστράναν τον περασικό κι' έμάτθαν τό ναύτη.

Τρέχα, βαρκούλα! Άκόμη εκεί εινε ή νεράιδες! -- Ξέρεις; θα μάς μαζέψουνε και μάς, θα μάς σκλαδώση της χαράς ή εμποριά, και - τι καλά! πιασά δεν θα με φέρης!

Τρέχα, βαρκούλα! Έφθάσαμε! στήσων να χαρητήσω του κόσμου τους παραδαρμούς, δάκρυα και πόνους και καύμούς! Έδώ 'στο έλεύθερο νησί έλεύθερα θα ζήσω!

Άφροκρηνο

Η ΖΩΟΦΙΛΙΑ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΑΡΧΑΙΟΙΣ

Η ζωοφιλία δεν είναι τι καινόν. Ζωόφιλοι είπαρ τινες και άλλοι ήσαν οι άρχαιοι. Έλληνες, ως μαρτυρεί ό Πλούταχος. Οτε, λέγει, οι Άθηναίοι φκοδόμου τον Έκατόμπεδον, απέλυσαν έλευ-

θερας ήσας ήμάνους εύρον άσθνεις ή ύπεργήρους, μιά δε έξ αυτών, ή όποία καιτόν άπολυθείσα έξηκολούθη να παρτρέχη και οίονει να έγκαρδιώνη τους έργαζόμενους, έψηφισαν να τρέφεται δημοσία μέχρι τέλευτής.

Εις δε τους ήππους του Κίμωνος διών τρις ένίκησεν εις Όλυμπιον, άνήγειραν μνημειον μεγαλοπρεπές παρ ά τον τάφον του κυρίου των.

Τόν δε κύνα όστις παρηκολούθησε τον κύριόν του Ξάνθηπον εις Σαλαμίνα κολυμβών παρ ήν τριήριν, μετά πομπής ένήδησαν εις άκραν τινά, Κυνός οήμα όνομασθείσαν.

Ο ίδιος Πλούταχος λέγει, ότι και ούδένα τράπον δεν θα έπάλει άντι όλλων κερματιών γηρόσαντα έξαγήτην βοτήν, άχρηστον τόσον εις τους άγοράζοντας όσον και εις τους πωλούντας. Διότι δεν πρέπει έμφυχα όντα να μεταγειρίζωμεν τουουτοτρόπως ούδέ να άπορρίπτωμεν ως ύποδήματα παλαιωθέντα.

Χαράδας

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ ΣΤΟ ΣΧΟΛΑΚΙ

Με την πλάκα Μιό' οτή ούκκα Τό μικράκι Τό παιδάκι Τρέχει τρέχει Στο σχολείο.

Τό βιβλίο Στο θρανίο Πάνω βάζει Και διαβάζει Βέ, βέ, βή, βί, Βό, βύ, βύ.

Εις τό χετίη Τό κοντύλι, Όλα γράφει Και 'ξερνάει Μη καρμάρ, Με θυμό.

Άθανάσιος Διάκος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η Γλυκεία Έλπις τό πρσι παρεπονίτο ότι δεν κατορθώσε να κοιμηθη καλά, διότι είχε στυθή τό φως του νυκτερινού λύχνου. -- Μά καλά, δεν έβλεπες να κοιμηθής στα σκοτεινά; Ι της λέγει ή Έλπις της Αίγυπτου.

Ευαλίη από του Γερβίου Λεομόδ

Εις τό μάθημα των Γαλλικών. -- Πώς κάμνει ό παρατατικός του ανοιρί; Ό έρωτικός δεν άπαντά. Ένας συμμαθητής του άποπίσω του φιδυρίζει: -- J'avais! J'avais, mωρε!... Και ό άλλος θυμωμένος: -- Δάσκαλε! αυτός με λέει ζωό και μορό!

Ευαλίη από 'Εφες Σμυρναίω

ΑΠΟ 1ης Δεκεμβρίου 1910, ή Διαπλάσις των Παιδών εισέρχεται εις τό 38ον αύτης έτος. -- Οι συνδρομηταί μας, των όποιων ή συνδρομή έληξεν ήδη, ή λήγει μετ' άλλον, παρακαλούνται

Ν' ΑΝΑΝΕΩΣΟΥΝ ΤΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΝ των έκταίρωσ, και ει δυνατόν από τούδε, προς άποφυγήν της μεγάλης συσσωρεύσεως έγγραφών κατά τό τέλος του έτους.

Οι έγγραφόμενοι ή άνανεούντες την συνδρομήν των, έτησίαν ή έξάμηνον, από σήμερα μέχρι της 30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ, θα λάβουν μέρος εις την

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΝ ΚΛΗΡΩΣΙΝ του προσεχούς Δεκεμβρίου, καθ' ήν ό κληρωθησόμενος, ες ό μόνος, θα κερδίω

ΜΙΑΝ ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΜΕΤΟΧΗΝ της Έθνικής Τραπεζής της Ελλάδος, αξίας δραχμών 100, μ' έπιδα κέρδους 50,000.

Εις τό διάστημα του έτους θα γίνων ΑΛΛΑΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ Κληρώσεις Δώρων ποικίλων αξίας 1800 εν όλω δραχμών, κατά τους δρους τους δημοσιευθέντας εις τό 46ον φύλλον, σελ. 379.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Άθήναι, 38, εδός Εφραίμίδου την 19ην Οκτωβρίου 1910

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ 1911

Εις την «Πρόσκληση» του προηγουμένου φύλλου, σάς είπα ότι εις τό σημερινόν θα έδημοσιεύω τον κατάλογον των Δώρων του 1911. Ξπειθή όμως εις την άλλην σελίδα δημοσιεύω την Τετάρτην Κληρωσιν των Δώρων του τρ. έτους, ό κατάλογος αυτός εινε περιττός. Διότι τά Δώρα μένουν τά ίδια. Εις έκάστην δηλαδή από τάς τέσσαρας Κληρώσεις του 1911 (έκτός της Έξαιρετικής, κατά την όποιαν εις ήμόνος θα κερδίω την Μετοχήν), θα κερδίζουν επίσης 50 αριθμοί όμοια Δώρα με αυτά, τά όποια βλέπετε και εις την σημερινήν Κληρωσιν.

Χαίρω πολύ, Κερκυραϊκή Άθρα, που σου πέρασαν τά δόντια. Πολλούς χαρητισμούς εις την νέαν μας φιλην Ούρανίαν. Περιέργον όμως να μήν έννοήσης άκόμη τό τυρολόγιον των Μικρών άγγελιδών! Τά λέγω τόσο ήπλά και καθαρά! Μήπως μετριωσρονεις;

Μελάγχρου, είδοποίησέ με όταν θα γίνη αύτη ή παράστασις, και έάν δεν εύκαιρήσω να έλθω έγω, σάς στέλνω κατένα συνεργάτην μου διά να γράψη. Φαντάζομαι τί θα γίνεται ετις πρώτες, άφού μαζεύσθε δεκαοκτώ διαβολάκια!..

Τό γράμμα σου, Αμάραντο Αουλοίδι, είχε ελη τη όρασιά των άραιων έξοχων που μου περιγράφεις. Θαυμάσια, βλέπω, έπρασες τό καλοκαίρι σου εργασία τώρα, γιό να πάρης καθαρά τό ίδιο βαθμό.

Κάποιος φίλος μου, από την όδον Στησιχώρου, που μου έστειλε μίαν δραχμήν διά τό ψευδιώνυμον Ο h e o n, παρακαλείται να μου γράψη καθαρά τόνομά του διά να ιδά ποιός εινε. Όσον διά τό ψευδιώνυμον, θα τό γράψωμ ε' ελληνικά γράμματα: Όμπερόν.

Περιέργον πράγμα! Δυό φίλοι μου, σά να ήταν συνεννοημένοι, μου γράφουν σήμερα ότι σγαίνονται τά μαθηματικά. «Άχ αύτη ή τοιγυνομετρία! ο ά Αίγιρος από δώ. α' Άχ

τί μάς έκαμν ό Βυλάειδης! ο ά Δωδοναίος απ' εκεί. Άλλά γιατί, γιατί! Ύπόρχει, παιδιά μου, ώραιότερον, ύψηλότερον, ευγενέστερον πράγμα από τά μαθηματικά; Και βετικώτερον, και άληθινότερον, και τερπνότερον; Μήν τά παίρνετε έτσι, μελετάτε τα με άγάπη, χαρίζετε τους όλη σας την προσοχή, και να ιδήτε τί τέφρες σάς έπιφυλάττουν.

Όρατον τό πρόβλημά σου, Ιωάννη Γ. Παρτ. και κάποτε θα τό δημοσιεύσω. Ένας φίλος σου μου γράφει σήμερα ότι απερασίσατε να κάμνε Σύλλογον. Νά τώρα που έγινετε δύο. Ξέρετε πόσο; Μπορείτε να γίνετε; Εκάτον! Κ' εκεί που σου έλεγα ότι δεν έχω κανένα συνδρομητήν εις την πόλιν σας, να κάμω τους περισσοτέρους.

Τό Άστρον Έσπερινόν, ό παλαιός μου φίλος, εινε Άγγλος ίερέυς. Διά να ιδήτε δε πόσον καλά ξέρει την γλωσσάν μας, σάς αντιγράφω εδώ την τελευταίαν έπιστολήν του: «Άξιότιμε Κύριε, Σίξ στέλλω έσωκλειστώσ όκτώ shillings και δέκα pence, την συνδρομήν μου εις την Διαπλάσιν, συμπεριλαμβανομένου του αντίτιμου του ψευδιώνυμου μου α' Άστρον Έσπερινόν διά τό έτος 1911. Με τους θερμούς χαρητισμούς μου, διατελώ όλοις ύμότερος.» Βλέπετε; Ένά μόνον λάθος τόνου: έσωκλειστώσ αντί έσωκλείστωσ. Δέν εινε θαύμα ένας ξένος, που δεν ξή καν εις την Ελλάδα, να ξέρη τόσον τελείως την δυσκολωτάτην μας Έλληνικήν;

Θριαμβεύον Μεγαλοΐδεατα, σου έκρινω σήμερα διά την Σ.Σ.Σ. την περιγραφήν της Βύξινουπόλεως και της Άγγιόλου. Είνε τόσον ώραια, τόσον πρωτότυπος, που δεν μου έκαμε καρδιά να σου την άπορρίψω. Άλλά πός να την δημοσιεύσω που θα έπαινε μιάμια στήλη; Πάλιν, ένα τόσο εύμορφον κομμάτι... Κ' έγώ δεν ξέρω τί να κάμω.

Ο Άσπρος Αράρης, ξένος εις τό νέον του σχολειον, δεν έννοήζει κανέναν... Άλλ' ή αδελφή του του έστειλεν τά φυλλάδια μου, και μόλις τον είδαν οι συμμαθηταί του, που ήσαν και φίλοι μου, με Διαπλάσις στο χέρι, άμέσως τον έπλησίασαν, του ώμίλησαν και τον έκαμν φίλον. Τώρα γνωρίζει ένα σωρό και μου γράφει κατενθουσιασμένος: «Είνε άκριβός; αυτό που άφηγέτο τό Κεντρί. Σάν Μασσόνιοι, άγαπητή μου Διαπλάσις!..»

Όραίος έπιστολάς; μου έστειλαν αύτην την εβδομάδα και οι έξής: Αναγνωσθείσα Έλλάς, Ροδοδάκτυλος Ηώς, Ηλιοβασιλευμα, και Ροδοπαία Έλληνοπούλα (που είχε να μου γράψη έπτά μήνας!)

Μετά βαθύτατης μου λύπης έπληροφωρήθη τον θάνατον της έν Κερκυρά άγαπητής μου φίλης Βυγινίας Γ. Μπαμίλια, της γνωστής εις τον κύκλον μας υπό τό ψευδιώνυμον Δούλη Ηνωρος. Θερμάτα συλλυπητήρια προς τον άδελφόν της; και φίλιτάτων μου Βασιλείου.

Εύχαριστώ θερμάς τους Ιωαννίτας φίλους μου, οι όποιοι ίδρυσαν τον Σύλλογον «Φώς», περί ού σάς πληροφοροει ή σχετική Μικρά Άγγελία. Δέν άμφισβάλω ότι θα τον άναδέξουν μεταξύ των πρώτων!

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Βυγινιώνας: «Αναγνήσεις έκδρομής» του Δωδοναίου.— «Στην Ξενητείαν του Άφροκρηνου.—Εύξινουπόλις.—Άγγιόλος» του Θριαμβέοντος Μεγαλοΐδεάτου.— «Τό ρούκι» του Αίγιρος.— «Ανίδωτα» της Γλυκείας Έλπίδος.— Παίγνια, Παιδικά Πνεύματα και Προβλήματα διαφόρων.

Άπορρίπτονται: «Γιατί», «Στ' Άκρογιάλι» κτλ. (Άτεγνος ή στεγυρογία γυμνάσου άκόμη και θα έπιτύχης, διότι έχεις αίσθημα). — Μήτηρ, «Πρωία.—Ύσπερα» (κοινά). — «Ο έχλινος και τό κάστανον» (ήθελε άκόμη λίγο δούλεμα). — «Ο Παπαγάλος» (γνωστόν). —

«Η εύτυχία και ή χαρά» (τό δεύτερον τετραστίχον ελαττωματικόν). — «Η σημαία του Συντάγματος» (γνωστόν).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδιώνυμα: Χλωμό Δουλό, κ. (+!); Διηγόρος της Νεολαίας, κ. (Κ. Γ.). Άφροκρητος Άπόλλων, κ. (Σ. Γ.). Άρδων τοΰ Πηλίου, κ. (Α. Ψ.). Βουρκομένη Θαλασσα, κ. (Μ. Ζ.). Βροτολόγος Άφης, κ. (Α. Μ.). Γλαυκόπις Άθήνα, κ. Κόρη τοΰ Βουνοΰ, κ. (Μ. Ε.). Μικρά Μάγισσα, κ. (Ε. Σ.). Παρωμένη Θαλασσα, κ. Εύτυχής Παρελών, κ. (Ι. Κ.). Έκρηβόλος Άπόλλων, κ. (Μ. Ζ.). Γαληνια Θαλασσα, κ. (Ι. Κ.). Διαιφης Ρούμων, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά Ξυπνήσων ν' άνταλάξουν: ή Άκροναυαλία (Ο) με Φαίδρον Άδάμαντα, Ροδοδάκτυλον Ηώς, Βελλοφόρον Άρτεμιν, Ίδιότροπον Ξανθούλαν, Έξόριστον Αντίδα, Ρεζεντά.— ή Ροδοπαία Έλληνοπούλα (Ο) με Φαίδρον Άδάμαντα, Μικρούλαν Πατριάν, Ίδιότροπον Ξανθούλαν, Άκροναυαλίαν, Φάουσι.— ή Ραγιωμένη Καρδιά (Ο) με Άσπλιν Έλπίδα, Αύτοκρατειραν των Βαλκανίων, Ονειρομένην Πατριάδα, Αφροκρηνον.— ό Ρυλάκτιος, (Ο) με Έλαφον της Αθήνας, Εύξινίαν, Μελάγχρου.

Η Διαπλάσις άσπάζεται τους φίλους της: Άθ. Κ. Διάλ (χαίρω πολύ διά την εύδοκίμησιν του σχολειου σας διά την βαθύτητα πταει ό διανομηδ της συνοικίας σας, διότι τά φύλλα των Άθηνων παραδίδονται πάντοτε εις τό ταχύνουσιον την Ίλαρικουλήν τό βράδυ.) Δειροπαθουμένην Έλλάδα (τί πήγε να πάθη ό καυμένος ό Αντίβας!.. όσα ψευδιώνυμα και άν έχη κανεις, εν μόνον ψηφοδελτίον θα λάβη) έτσι δεν εινε τό σωστόν; Κυθηραϊκήν Αόγην (βραβειον έστειλε! αι πρώται άποτυχιαί δεν πρέπει να σέ άποθαρρύνουν.) Δούρειον Ίππον (τίρα που έπείρασες από την έξοχην και που είσαι καλλίτερα εις την ύγειαν σου, γράφε μου συχνότερα!) Χρήστος. (ιδε τί γράφω παραπάνω προς τον φίλον σου! έμπρός, εργασία!) Ποθηγήν Κωνσταντινούπολιν (διά τά ψευδιώνυμα, όχι! διά τό άλλο, νομίζω να!) Σημαιοφόρον Έλληνα (τίρα πάλιν θα τά λαμβάνης τακτικά καθ' εβδομάδα.) Ονειρομένην Πατριάδα (έχει καλώς;) Κύμα του Πόντου (μα δεν έπρότεινε έγω αυτόν τό Διαγωνισμόν; πρέπει να στείλης στο Κάιρον!) Μακεδόννα (έστειλε! βεβαίως, επιτρέπεται να πληρώη κατά τριμηνία.) Διηγόρον της Νεολαίας, κτλ. κτλ.

Εις όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 19 Οκτωβρίου, θαπαντήσω εις τό προσεχές.

Αί λύσεις όσων: έξ Άθηνών και Πειραιώς μέχρι της 9 Νοεμβρίου εν των Έπαρχιών μέχρι της 16 Νοεμβρίου εν του Έξωτερικού μέχρι της 4 Δεκεμβρίου.

495. Δελιγίωρος

Είς υίοσ του Ίακού Μ' εόσημ' άνθη εν ένωθί, Κράτος εύρωπαϊκόν Αίφνης θα φανερωθί. Ευαλίη από Έλίης Χ. Νικολαιοπούλου

496. Μεταγραμματισμός

Βγάξω κάππα, βάξω θήτα Σ' ένα δλομαυρο πουλί, Και τό φέρνω εις τό στήθος Μ' άπορία μου πολλή. Ευαλίη από της Μελλομένης Νικητιάς Έλλάδος

497. Εξέλιεον

- * * *
- * * * *
- * * * *
- * * * *
- * * * *
- * * * *
- * * *

Και καθέτως αναγινώσκονται τὰ ἴδια.

Ἐπιτομή ἀπὸ τοῦ Πάρισι "Αργοναύτου

498-502. Μαγικὸν γράμμα

Τῇ προσθήκῃ ἐνὸς συμφώνου, πάντως τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, νὰ σχηματισθοῦν ἕλαι ἴσαι:

νέος, νὰς, Ἐρία, κίερα, ἀνά.

Ἐπιτομή ἀπὸ τῆς Νέας Σελήης

503. Μεσοστιχίς

Τὰ μεσοστια γράμματα τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειράν Κράτος τῆς Εὐρώπης:

- 1, Ἄνθος εὐώδης. 2, Δημητριακόν. 3, Ἐνδοξον χωρίον τῆς Ἀττικῆς. 4, Στιγνός συγγενής. 5, Ποταμός ἢ ἐπιπέτον. 6, Κράτος τῆς Εὐρώπης.

Ἐπιτομή ἀπὸ τοῦ Γερμανοῦ Δεσμῶ

504. Φωνηεντόλιπον

* - πρ-ακίτς - νς - μν - γρν

Ἐπιτομή ἀπὸ Βασ. Νικολαΐδου

505. Γείφος

I α α α I βλ βλ
 I α α α I βλ βλ
 I α α α I βλ βλ
 I α α α I βλ βλ
 I α α α I βλ βλ
 I α α α I βλ βλ
 I α α α I βλ βλ
 I α α α I βλ βλ

Ἐπιτομή ἀπὸ τῆς Ἑλληνιστικῆς Ἰστορίας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Ἑλληνιστικῶν Ἐσθίων τῶν φύλων 39.

396. Ἀργαστόλιον (ἀργός, τό, λειών) —

397. Ἐρμῆς (ἐρ-μῆς.) — 398. Γέρον-Νέρον.

399. 400.

- Γ Α Π Ε Τ Ο Σ Δ Ι - Ο - Μ Η - Δ Η Σ
 Δ Ο Μ Ο Κ Ο Σ Ο - Λ Ο - Ρ Ο Σ
 Δ Α Κ Ρ Υ Ο Ν Μ Η - Ρ Ο Σ
 Κ Α Ν Α Ρ Η Σ Δ Η Σ
 Σ Ι Σ Υ Φ Ο Σ 401. Ἐσοπαθόντες,
 Α Τ Ρ Ο Φ Ι Α παιδί! ("Ἢ ἀνά-
 Η Σ Ι Ο Δ Ο Σ γνωστὸς ἐκ τῆς κά-
 τω δεξιᾶς γυνίας, κάμνει τὸν ἴσον τοῦ σχή-
 ματος καὶ καταλήγει εἰς τὸ μεσοτον Δ.) —
 402. ΘΩΜΙΣΤΟΚΛΗΣ (ἐκλεκτός, μέλι, ἱ-
 στημι, στόλος, τῆμι, ὄμοιος, κόσμος, λη-
 στής, "Ἡλιος.) — 403. ΑΘΗΝΑΙ-ΣΕΑΗ-
 ΝΗ ("Ἀστιαδός, ἘΠρος, ΗΛίας, ΝΗσα,
 ἌΝτωνός, ἸΗΣούς.) — 404. Οὐ παντός
 πλείν εἰς Κέρνθον. — 405. Ὅσοι εἰς Χρι-
 στοῦν ἔβαπτίσθητε, Χριστοῦν ἐνεδέξασθε. ("Ὡς-
 τὸ εἰς χρ' εἰς τον-Εἰδα-πτ' εἰς θε-τε-χρ' εἰς
 τον ἐν ε-δὶς ἄθε.)

ΜΙΚΡΑΙ ΨΗΦΙΔΕΙΣ

Ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ ἀνομαστικῆ σου ἐορτῆ, φίλ-
 τατον Γυμνάσιον Ἰωαννίνων, εὐχό-
 μεθα ἔτη πολλὰ καὶ πανευδαίμονα. — Δοδα-
 ναϊος, Ἀνδρειωμένο Σοφί. (Γ. 208)

Ἰδρῶθ ἐν Ἰωαννίνοις Σόλλογος τὸ «Φῶς». Ἰδρῶθ ἐν Ἰωαννίνοις Σόλλογος τὸ «Φῶς». Πρόεδρος, Γυμνάσιον Ἰωαννίνων, Ἀντιπρόεδρος, Δοδωναίος, Ἰωάννης, Μάρκος Μπότσαρης, Γραμματεῖς, Ἀνδρειωμένο Σόλλι Σύμβουλοι, Ἐπιτομή Ἀθήνα, Ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλάς, Κίμων Τραυκάλης, Ζητοῦνται πανταχόθεν μέλη. Σύνδρομη μηνιαία φρ. 0,50. Ἀπευθυντέον: Demètre Salamangas, Janina (Turquie). (Γ. 209)

Ἐνεκεν ἀσθενείας καὶ ἀναλλαγῆν δελτα-
 ρίων. Εὐχαριστῶ θερμῶς πάντας τοὺς
 ἀποσταλγάντάς μοι. — Ροδοδάκτυλος Ἡδός.

Ἀγαπητῆ Ἐλαφος τῆς Αἰγύπτου, βλέπω
 ὅτι εὐρίσκεισθε εἰς ἐμπόλεμον καταστά-
 σταν μετὸν Γέρδιον Δεσμῶν. Ἄν πρόκειται
 γιὰ κανένα κόλ, ἀναλαμβάνω νὰ σᾶς συμβι-
 βάσω. — Κερμαραϊκῆ Ἀθήνα. (Γ. 211)

Ἀσπρο βλοῖ στο γνήσιο παιδί τῆς πατρίδος
 μας τὸ Ἐβζονάκι. — Ἐσπρὴ Μουσιμῆ,
 Μελαχροινὸ Ἑλληνοπούλο, Κυρία δὲν Μὲ
 Μέλι, Ἑλλάς, Πτωχικὴ Καλύβη, Ναυονικῶ,
 Ἑλλάς. (Γ. 212)

Μετατιθέμενος ἐξ Ἀθηνῶν εἰς τὸ ἐν Σύρῳ
 Ἀγγλικόν Τηλεγραφεῖον, ἀποχαιρετῶ
 φίλους Διαπλάσσει, ἐπιθυμῶν νὰ γνωρίσω καὶ
 τοὺς ἐκεῖ. Ρηολέτος, (Ἰάκωβος Ν. Καφετζής).

Μελέγχρα μου ἀγαπημένη, γλιες θλόθερμες
 εὐχῆς ἵππουκετό καρωμένες, στῆς στῆλι
 γιὰ τῇ γιορτῆ σου μετὰ πολλὰ φιλιά, — ἡ Ρεβεντῶ
 σου. (Γ. 214)

Ἐλαφε τῆς Αἰγύπτου, σὲ συμβουλεύω νὰ με-
 τοξ: τὰ λόγια σου πρὸ τῆς Μεγαλειό-
 τητός μου!!! Φείσθητι τοῦ δερματός σου.
 Ἄκουε: — Γέρδιος Δεσμῶς. (Γ. 215)

Χμ! ἀγαπητῆ Ἐλαφε τῆς Αἰγύπτου, ὁ
 Γέρδιος ἔτο μας μετὰ τὴν παυσίλιαν
 του, περιμένει σοβαρῶς τὸν πόλεμον. — Γερμαῖα
 Ἑλλάς. (Γ. 216)

Παιδικῆς Σελίδος, Π. Σ. Δέλτα: «Γιὰ
 τὴν Πατρίδα, Καρδιά τῆς Βασιλοπού-
 λας». Πουλιεῖται στὸ Βιβλιοπωλεῖον «Ἐστιας»
 στὸ Λογδινόν, τυπογραφεῖον Βελλῶν 18, 19,
 20. Appold Street, E. C. (Γ. 184-8)

ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ
 ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1910

Κατὰ τὰ προκηρυχθέντα, τὴν 15 Ὀκτωβρίου τὸ ἀπόγευμα, ἐτέθησαν οἱ ἀριθμοὶ 1 ἕως 2552, οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων πληρωμῆς, τὰς ὁποίας ἔλαβον οἱ πλη-
 ρώσαντες μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης συνδρομὴν ἑτησίαν, ἐναέμιον, ἑξάμηνον ἢ τρίμηνον,
 ἐντὸς τῆς ὁποίας συμπεριλαμβάνετο ἡ 15 Ὀκτωβρίου. Ἐβληρώθησαν δὲ κατὰ σειράν οἱ ἐξῆς
 50 ἀριθμοί:

- 1164, ἐκέρδιον ἐν ὠρολόγιον τῆς κοίτης.
- 679, 172, ἐκέρδιον ἑκαστός τόμος Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραμῶν 40 κατ' ἐκλογὴν του.
- 1408, 389, 908, ἐκέρδιον ἑκαστός τόμος Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραμῶν 25 κατ' ἐκλογὴν του.
- 1673, 63, 1088, 241, ἐκέρδιον ἑκαστός τόμος Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραμῶν 15 κατ' ἐκλογὴν του.
- 2329, 31, 1539, 1222, 1856, ἐκέρδιον ἑκαστός ἀνὰ μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν Διαπλάσεως τοῦ 1911.
- 1941, 2442, 531, 79, 615, ἐκέρδιον ἑκαστός ἀνὰ ἐν ἀντίστοιχον τοῦ «Ἀγγέλου τῆς Ἀράχης».
- 785, 1463, 306, 2142, 1302, 2507, 870, 1422, 477, 740, ἐκέρδιον ἑκα-
 στός ἀνὰ ἓνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Β' Περιόδου ἐν τῶν τιμωμένων φρ. 3, 50.
- 655, 2370, 2109, 1328, 824, 2063, 1752, 2411, 1012, 672, 1904, 2522,
 743, 1512, 1243, 2274, 204, 2484, 134, 2086, ἐκέρδιον ἑκαστός ἀνὰ ἓνα τόμον
 Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου ἐν τῶν τιμωμένων 1 φρ.

Ἡ ΑΠΟΣΤΟΛΗ τῶν δώρων πρὸς μὲν τοὺς κατόχους τοῦ πρώτου καὶ τῶν τεσσαράκοντα
 τελευταίων ἀριθμῶν θὰ γίνῃ μαζί μετὰ τὸ 48 φύλλον τῆς προσεχοῦς ἐβδομάδος, χωρὶς νὰ δι-
 καιοῦται τις νὰ ζητήσῃ ἀντικατάστασιν τοῦ ὑπὸ τῆς τήχης ἀπονεμηθέντος αὐτῶν δώρου δι' ἄλ-
 λου, οὔτε ἴσης οὔτε κατωτέρας ἀξίας. Οἱ δὲ κάτοχοι τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκέρδιον τόμους
 κατ' ἐκλογὴν των, παρακαλοῦνται νὰ μᾶς δώσουν ποίους ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ 1911

Ἡ προσεχῆς ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ θὰ γίνῃ τὴν πρῶτην ἐβδομάδα τοῦ προσεχοῦς
 Δεκεμβρίου, καὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν βλοῖ ὅσοι θὰ ἔχουν πληρῶσῃ ἑτησίαν ἢ ἑξάμηνον
 συνδρομὴν διὰ τὸ 1911 μέχρι τῆς 30 Νομβρίου τὸ βραδύτερον. Ὁ κληρωθῆσάμενος θὰ κερ-
 δίσῃ τὴν Μεσοχῆν.
 Εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους 1911 θὰ γίνων ἄλλαι τέσσαρες Κληρώσεις, εἰς ἐκάστην τῶν
 ὁποίων τὰ Δώρα θὰ εἶνε ὁμοια μετὰ τὰ ἀνωτέρω.